

www.kokkino.org

για την ανασύνθεση της αριστεράς και το σοσιαλισμό

Για να κερδίσουμε το παραμικρό, πρέπει ο ελληνικός καπιταλισμός και οι διεθνείς του σύμμαχοι και «κηδεμόνες» να κινδυνεύσουν να χάσουν τα πάντα!

Μόνη λύση η εξέγερση! για να φύγουν κυβέρνηση - τρόικα

Δέκα μόλις μήνες μετά το Μνημόνιο, τα πράγματα ξεκαθάρισαν απόλυτα – για όσους δεν θέλουν ακόμη να εθελουφλούν. Τώρα ξέρουμε: Η κρίση θα είναι μακρόχρονη – αυτό σημαίνει ότι οι σημερινές οδύνες για την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους δεν είναι μια «παρένθεση» αλλά ο «νέος κόσμος» που ετοιμάζει ο καπιταλισμός για μας, γι' αυτό η μόνη απάντηση από της κοπιά της Αριστεράς πρέπει να είναι ο σοσιαλισμός.

Τώρα ξέρουμε: Βαθιά κρίση σημαίνει κίνδυνος για το σύστημα – αυτό σημαίνει ότι το σύστημα θα υπερασπιστεί τον εαυτό του και την κυριαρχία του με κάθε μέσο. Τώρα ξέρουμε: Ο ελληνικός καπιταλισμός περνάει τη μεγαλύτερη κρίση μετά τον πόλεμο – αυτό σημαίνει ότι κινδυνεύει να υποβαθμιστεί στον ευρωπαϊκό και παγκόσμιο καταμερισμό ισχύος και άρα θα γίνει αδιάτακτος στις πολιτικές και στις μεθόδους που θα εφαρμόσει απέναντι στο κίνημα και την Αριστερά. Τώρα ξέρουμε: Το πλαίσιο της κοινωνικής διαπραγμάτευσης καταργήθηκε με συνοπτικές διαδικασίες από τις πολιτικές του Μνημονίου – αυτό σημαίνει ότι οι μέθοδοι και τα εργαλεία αγώνα που του αντιστοιχούσαν γίνονται αναποτελεσματικά και έχουν επικουρική μόνο αξία, άρα χρειαζόμαστε **επείγοντως** ένα νέο σχέδιο μάχης με έμφαση στον ανέγδο-

το πολιτικό αγώνα κατά του συστήματος, της κυβέρνησής του και των πολιτικών του ανδρεικέλων. Τώρα ξέρουμε: Το σύστημα δεν πρόκειται να υποχωρήσει στο παραμικρό – αυτό σημαίνει ότι οι επιμέρους αγώνες θα βαδίζουν από ήττα σε ήττα, αν δεν συντονιστούν και δεν ενταχτούν σε ένα σχέδιο μετωπικής αντιπαράθεσης με το σύστημα, που θα υπηρετηθεί με συνέπεια σε όλα τα επίπεδα: στο κοινωνικό, το πολιτικό, το πολιτιστικό. Τώρα ξέρουμε: Το κράτος «έκτακτης ανάγκης» που εγκαθιδρύεται με ταχείς ρυθμούς δεν συνιστά απλώς μια «όξυνση» της καταστολής και δεν αντιστοιχεί σε ένα «οξυμμένο» επεισόδιο της κοινωνικής διαπραγμάτευσης – αυτό σημαίνει ότι είναι η πολιτική μορφή που αντιστοιχεί στη μακρόχρονη περίοδο της κρίσης και το πλαίσιο που θα καθορίζει από δω και πέρα τους όρους της ταξικής σύγκρουσης. Τώρα ξέρουμε: Το Μνημόνιο δεν επιβλήθηκε για να λύσει το πρόβλημα του χρέους, αλλά για να επιβάλει στην ελληνική κοινωνία τη δικτατορία των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης, των αγορών και της «γερμανικής» Ε.Ε. του κεφαλαίου – αυτό σημαίνει ότι η χρεοκοπία έχει συντελεστεί, ότι το Μνημόνιο εί-

ναι διαδικασία «εκκαθάρισης πτώχευσης» και ότι σύντομα θα έχουμε τις συνέπειες και της «κανονικής» χρεοκοπίας, «ελεγχόμενης» ή όχι. Τώρα ξέρουμε:

Η κρίση είναι ακόμη στην αρχή, και η Αίγυπτος δεν είναι μακριά...

Η συμμαχία του ελληνικού καπιταλισμού με τους διεθνείς συμμάχους του και «κηδεμόνες» έγινε για να σωθεί ο ελληνικός καπιταλισμός αλλά και τα συμφέροντα των πιστωτών, οι ευρωπαϊκές τράπεζες και το ευρώ από τις συνέπειες της ελληνικής χρεοκοπίας – αυτό σημαίνει ότι τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις μας δέχονται τη συντριπτική πίεση όχι μόνο της ελληνικής αστικής τάξης αλλά και της Ε.Ε. του κεφαλαίου και όλου του διεθνούς συστήματος, και ότι επομένως ο αγώνας μας είναι ταυτόχρονα αγώνας ενάντια στην Ε.Ε. και το διεθνές σύστημα. Τώρα ξέρουμε: Η επανάσταση εκτός από αναγκαία είναι και εφικτή, και δεν μπορούν να την αποτρέψουν ούτε οι σιδηρόφρακτες δικτατορίες – το μαρτυράει η επαναστατική άνοιξη των αραβικών λαών που μεταδίδεται σαν τη φωτιά στον ξερό κάμπο σε όλη τη βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή. Τώρα ξέρουμε: Το σύστημα δεν θα παραχωρήσει το παραμικρό αν δεν κινδυνεύσει να χάσει τα πάντα – αυτό σημαίνει ότι το σχέδιο μάχης για την Αριστερά και τους καταπιεσμένους πρέπει να έχει έναν στόχο: να οργανώσουμε την εξέγερση! Τώρα ξέρουμε: Η Αριστερά χτίζει και επιβεβαιώνει τον «πολιτικό χαρακτήρα» που θα την κάνει πραγματικά ικανή για την εξέγερση και την ανατροπή του Μνημονίου και της τρόικας με τη σθεναρή της στάση σε «οριακούς» αγώνες όπως η απεργία πείνας των 300 μεταναστών ταξικών αδερφών μας – αυτό σημαίνει ότι χρειαζόμαστε μια Αριστερά που να μην υποκλίνεται στην καθεστωτική νομιμότητα και στις πιέσεις κάποιας «κοινής γνώμης» που έχει μολυνθεί από το ρατσιστικό δηλητήριο, γιατί μια τέτοια Αριστερά δεν είναι άξια για τη μετωπική αντιπαράθεση με το σύστημα.

1. Δομική και μακρόχρονη κρίση = σοσιαλισμός η απάντηση

Αν η κρίση αυτή είναι η μεγαλύτερη του καπιταλισμού μετά το '29, αν συνδυάζεται με μια ιστορικών διαστάσεων κρίση του οικοσυστήματος (η Αυστραλία και η Βραζιλία το υπογραμμίζουν), αν καταργούνται δικαιώματα ενός αιώνα στον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο, αν η καπιταλιστική απάντηση στην κρίση είναι η τριτοκοσμοποίηση των συστημάτων κοινωνικής προστασίας, αν ύστερα από τρία χρόνια παγκόσμιας κρίσης κανείς δεν τολμά να προβλέψει την έξοδο από αυτήν, τότε η διακύβευση είναι μία: είτε ο καπιταλισμός θα ξεπεράσει την κρίση του συντρίβοντας τις κοινωνικές κατακτήσεις, τις κοινωνικές αντιστάσεις και την Αριστερά είτε θα τον ανατρέψουμε. Ποτέ δεν ήταν πιο επίκαιρο το «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα», το «το σύστημά σας χρεοκόπησε και θα το αλλάξουμε» - αν όχι τώρα, τότε; Πριν μία δεκαετία το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα έγραψε στις σημαίες του το «Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός». Αν σήμερα η Αριστερά δεν επαναφέρει το σοσιαλιστικό πρόταγμα, αν ψάχνει εναλλακτικές προτάσεις για την έξοδο από την κρίση του καπιταλισμού και όχι πρόταγμα και σχέδιο για την έξοδο από τον καπιταλισμό σε κρίση, θα είναι ανάξια του ιστορικού της ρόλου! Το σοσιαλιστικό σχέδιο είναι όχι μόνο ιστορικά αναγκαίο και «αξιακά συνεπές» αλλά και συγκεκριμένα το μόνο ρεαλιστικό στη συγκυρία της ιστορικής κρίσης του καπιταλισμού. Μη ρεαλιστικά είναι τα σχέδια που υποκύπτουν στην αυταπάτη ότι ο καπιταλισμός σε βαθιά κρίση θα παραδώσει τη διακυβέρνηση και τις τύχες του σε κάποια «αριστερή κυβέρνηση» για να εφαρμόσει ένα ουτοπικό πρόγραμμα «παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας» (με ή χωρίς έξοδο από το ευρώ)! Το σύνθημα «Κυβέρνηση της Αριστεράς με σοσιαλιστικό πρόγραμμα» μπορεί να είναι μόνο ένα σχέδιο για τη μετωπική αντιπαράθεση με τον καπιταλισμό και την ανατροπή του, κι όχι ένα σχέδιο αριστερής και φιλολαϊκής διαχείρισης της κρίσης του καπιταλισμού.

2. Κίνδυνος για το σύστημα = σύστημα ικανό για όλα

Δομική και μακροχρόνια κρίση θα πει κρίση καθολική που ενεργοποιεί εκτεταμένες κοινωνικές, πολιτικές και ιδεολογικές διεργασίες, αγκαλιάζοντας όλους τους τομείς της λειτουργίας του σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Θα πει ότι το σύστημα βρίσκεται σε κίνδυνο, ότι η αντιπαράθεση είναι συνολική και η διακύβευση τεράστια, «ζωής και θανάτου». Ας μην έχουμε λοιπόν καμία αυταπάτη, ότι είμαστε ξανά στην «εποχή των άκρων», ότι το «αδιανόητο» έχει ξανά εγκατασταθεί στην καρδιά του συστήματος, στον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο, ότι επομένως έχουμε να αντιμετωπίσουμε έναν επικίνδυνο αντίπαλο που μοιάζει με πληγωμένο θηρίο. Ένα τέτοιο αντίπαλο, «ικανό για όλα», μόνο μια Αριστερά αξιόμαχη, σοσιαλιστική και ανατρεπτική μπορεί να αντιμετωπίσει! Ο αγώνας για την οικοδόμηση μιας τέτοιας Αριστεράς είναι κατεπείγουσα ανάγκη!

3. Ο ελληνικός καπιταλισμός σε βαθιά κρίση = ένας καπιταλισμός αδίστακτος

Στο πλαίσιο της παγκόσμιας - καθολικής κρίσης του καπιταλισμού, ο ελληνικός καπιταλισμός περνάει τη δική του κρίση, τη μεγαλύτερη μετά τον πόλεμο. Έχοντας στο μεγαλύτερο μέρος της είτε άγνοια του αντιπάλου της (του ελληνικού καπιταλισμού και της ελληνικής αστικής τάξης) είτε μια εντελώς λαθεμένη εικόνα γι' αυτόν (ότι είναι ένας καπιταλισμός «της παντόφλας», που «δεν παράγει τίποτα» κ.λπ.), πίστευε ότι έχει να αντιμετωπίσει έναν αδύναμο αντίπαλο. Σε πλήρη αντίθεση με αυτή την αστήρικτη πεποίθηση, ζούσε στη σκιά της ηγεμονίας του και εσωτερικούσε την ήττα της ακόμη και στο πολιτικό της λεξιλόγιο: σχεδόν ποτέ δεν μιλάει για ελληνικό καπιταλισμό ή για ελληνική αστική τάξη, αλλά για τη «χώρα», την «οικονομία» και τον «τόπο». Η ελληνική Αριστερά, που ύστερα από την ήττα του εμφυλίου ποτέ δεν κοίταξε κατάματα τον αντίπαλό της και γι' αυτό δεν τον γνωρίζει, ζει ακόμη, στο μεγαλύτερο μέρος της, στην «ατμόσφαιρα» της μεταπολιτευτικής περιόδου, τότε που απολάμβανε τις κοινοβουλευτικές της περιπέτειες, που μετρούσε τις επιτυχίες της με τα ποσοστά στις εκλογές και που ξόρκιζε βολικά και χωρίς να κινδυνεύει ιδιαίτερα τις «οριακές» αναμετρήσεις (του 1976 με τον 330, του 1979 με τις καταλήψεις στα πανεπιστήμια, του 1980 με τους δύο νεκρούς στην προσπάθεια να σπάσει η απαγόρευση για πορεία στην αμερικανική πρεσβεία, του 1985 με τη δολοφονία του Καλτεζά ή, πιο πρόσφατα, του 2008 με την εξέγερση του Δεκέμβρη).

Όμως η βαθιά κρίση του ελληνικού καπιταλισμού διέλυσε την «κανονικότητα» της εποχής που έκανε «πολιτική με ασφάλεια». Είναι πιο φανερό ότι αυτό που έχει απέναντί της είναι ένας ισχυρός καπιταλισμός που βρίσκεται σε κρίση και σε σοβαρό κίνδυνο, και γι' αυτό θα γίνει ξανά (όπως και πριν μερικές δεκαετίες...) αδίστακτος. Η παλιά «κανονικότητα» καταρρέει και η νέα «κανονικότητα» της κρίσης κάνει τις «οριακές» καταστάσεις κανόνα. Εδώ λοιπόν χρειάζεται γενική αναπροσαρμογή και γενικός πολιτικός επανεξοπλισμός.

4. Κατάργηση πλαισίου κοινωνικής διαπραγμάτευσης = ανάγκη για συνολικό - πολιτικό αγώνα

Οι ανάγκες διαχείρισης της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού οδήγησαν στο Μνημόνιο και, μέσα από τις πολιτικές του, στην πλήρη κατάρρευση του πλαισίου της κοινωνικής διαπραγμάτευσης: συμβάσεις εργασίας, κοινωνική ασφάλιση και κοινωνικό κράτος, δικαιησία κ.λπ. σαρώθηκαν και σαρώνονται με συνοπτικές διαδικασίες. Το μήνυμα είναι σαφές: ό,τι λέει το Μνημόνιο είναι νόμος και ό,τι τα συμφέροντα του συστήματος απαιτούν να νομοθετηθεί μπαί-

νει στις επικαιροποιήσεις του Μνημονίου. Πολύ απλά η κοινωνική διαπραγμάτευση καταργείται και η απάντηση ακόμη και στις πιο μαζικές ή μαχητικές κινητοποιήσεις είναι ένα ξερό «Όχι».

Δεν θέλει «πολλή φιλοσοφία» για να καταλάβουμε ότι αν η κοινωνική διαπραγμάτευση δεν δουλεύει πια, ο αγώνας γίνεται κατεξοχήν πολιτικός και συνολικός. Άρα και η Αριστερά δεν μπορεί να εξαπτελείται στο ρόλο της ομάδας πίεσης στα συνδικάτα (και ειδικά στον Παναγόπουλο) για να κηρύξουν την επόμενη απεργία σαν να είμαστε ακόμη στην εποχή που η κοινωνική διαπραγμάτευση λειτουργούσε. Όχι, δεν εννοούμε ότι οι απεργίες είναι άχρηστες! Εννοούμε ότι πρέπει να εντάσσονται σε ένα συνολικό πολιτικό σχέδιο. Στις συνθήκες που έχουν δημιουργηθεί, ο αγώνας είναι κατεξοχήν πολιτικός και συνολικός.

5. Οι επιμέρους αγώνες δεν αρκούν = οικονομισμός τέλος – στάση πληρωμών τώρα!

Έχουμε πλέον αρκετή πείρα για να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι οι επιμέρους αγώνες δεν αρκούν, ότι οδηγούν από ήττα σε ήττα. Καθώς καταρρέει το πλαίσιο της κοινωνικής διαπραγμάτευσης, η πάλη για οικονομικά αιτήματα και ο στενός συνδικαλιστικός αγώνας, κυριάρχως ορίζοντας τις τελευταίες δεκαετίες στην Αριστερά, οδηγούν στην πολιτική φυγομαχία και την ήττα!

Η Κερατέα, οι αγώνες στους δήμους, οι αγώνες στην εκπαίδευση, οι αγώνες στο σιδηρόδρομο και τα λεωφορεία, οι αγώνες των γιατρών, όλα οδηγούν στο συμπέρασμα ότι κάθε επιμέρους αγώνας αντιμετωπίζεται σαν εξέγερση κατά του Μνημονίου, ότι πολιτικοποιείται αυτόματα και ότι από μόνος του οδηγείται σε ήττα. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αντιμετωπίσουμε κι εμείς κάθε συγκεκριμένο αγώνα σαν εξέγερση κατά του Μνημονίου και να τον εντάξουμε στη συνολική μάχη. Αυτό δεν σημαίνει μόνο πολιτικοποίηση και συντονισμό των αγώνων, αλλά πάνω απ' όλα ένα συνολικό πολιτικό σχέδιο στο πλαίσιο του οποίου να μεγιστοποιείται η δυναμική τους.

Η πολιτική φυγομαχία της Αριστεράς εδράζεται στην πεισματική της άρνηση να καταθέσει μια ανταγωνιστική πρόταση για την αιχμή της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, την κρίση χρέους. Διεκτραγωδεί τις συνέπειες από την εφαρμογή των πολιτικών του Μνημονίου, ζητάει να φύγει η τρόικα και να βγούμε από αυτό, αλλά δεν λέει τι θα γίνει την αμέσως επόμενη μέρα με τη συντελεσμένη χρεοκοπία. Μιλάει για διαγραφή ενός μέρους του χρέους, αλλά δεν λέει ποιο είναι αυτό το μέρος και γιατί το υπόλοιπο πρέπει να πληρωθεί.

Μιλάει για απαλλαγή από το Μνημόνιο αλλά δεν λέει τι θα γίνει με την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού που θα υπάρχει και την αμέσως επόμενη μέρα. Φυγομαχεί πολιτικά γιατί δεν μπορεί να πει «Στάση πληρωμών τώρα! – το χρέος δεν είναι δικό μας και δεν το πληρώνουμε», «Εθνικοποίηση των τραπεζών και μαζικές εθνικοποιήσεις σε ΔΕΚΟ και στρατηγικές επιχειρήσεις και τομείς της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση των μεγαλομετόχων», «Εργατικός και κοινωνικός έλεγχος», «Κυβέρνηση της Αριστεράς με σοσιαλιστικό πρόγραμμα» - και όλα αυτά ενταγμένα σε ένα σοσιαλιστικό σχέδιο. «Εί- ναι άκαϊρα όλα αυτά», «δεν υπάρχουν οι συσχετισμοί δύναμης», λέ- νε τα μαζικά κόμματα της Αριστεράς, και κηρύσσουν το ... ρεαλι- στικό σχέδιο μιας αριστερής εμπνευστης «παραγωγικής ανασυ- γκρότησης της χώρας». Και ύστερα κατακλύζονται από τις έγνοι- ες για τις πρόωρες εκλογές και την αγωνία αν θα μπουκ στη Βου- λή οι μεν και αν θα αυξήσουν λίγο το ποσοστό τους οι δε... Χρειά- ζεται λοιπόν συντονισμένος αγώνας για να ανατραπεί η παραλυτι- κή συνθήκη της πολιτικής φυγομαχίας της Αριστεράς.

6. Κράτος «έκτακτης ανάγκης» = ψευδαισθήσεις τέλος!

Θεσμική τρομοκρατία, κράτος «του νόμου και της τάξης», κλιμά- κωση της καταστολής σε «αδιανόητα» επίπεδα, υστερία για το άσυ- λο και τους μετανάστες, κρατική υπόθαλψη του ρατσισμού, νομι- μοποίηση της δράσης των φασιστών σε ρόλο παρακρατικού συ- μπληρώματος της καταστολής, μετατροπή των διαδηλώσεων σε πολεμικές αναμετρήσεις και σε πεδία χημικού πολέμου... Τι ση- μαίνουν όλα αυτά; Είναι μια πρόσκαιρη παρέκκλιση από την κανο- νικότητα της νεοφιλελεύθερης αστικής «δημοκρατίας», μια πρό- σκαιρη «έξαρση» της καταστολής; Η ψευδαισθήση αυτή είναι επι- κίνδυνη! Δεν πρόκειται για «όξυνση» της καταστολής, αλλά για την οικοδόμηση του «κράτους έκτακτης ανάγκης» που αντιστοιχεί στην περίοδο της κρίσης του συστήματος, της κατάρρευσης του και πλαι- σίου κοινωνικής διαπραγμάτευσης και των μεγάλων κινδύνων και διακυβεύσεων για το σύστημα. Αυτό σημαίνει ότι η Αριστερά πρέ- πει να αξιολογήσει εντελώς διαφορετικά τη σημασία των «μετώ- πων» του ρατσισμού, του φασισμού και των δικαιωμάτων, να μάθει να περιφρουρείται και να περιφρουρεί, να οργανώνει με εντελώς διαφορετικό τρόπο και σοβαρότητα τις διαδηλώσεις, να μάθει να «στέκεται στο δρόμο».

7. Μνημόνιο = η μάχη είναι όχι μόνο με τον ελληνικό καπιταλισμό αλλά και με την Ε.Ε. και τις «αγορές»

Το Μνημόνιο είναι ο καταστατικός χάρτης της διαχείρισης της κρί- σης όχι μόνο του ελληνικού καπιταλισμού αλλά της ευρωζώνης και όλου του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού. Αποτελεί πλαίσιο συμβιβασ- μού των συμφερόντων του ελληνικού καπιταλισμού (να σωθεί από τις συνέπειες μιας ανοιχτής χρεοκοπίας και να περιορίσει τις ζη- μίες του από την κρίση), των πιστωτών-τοκογλύφων (να μη χάσουν τα λεφτά τους ή να χάσουν όσο το δυνατόν λιγότερα) και της «γερ- μανικής» Ε.Ε. του κεφαλαίου (να μην καταρρεύσει η Ευρωζώνη και το ευρώ). Η εξισορρόπηση όλων αυτών των συμφερόντων δεν εί- ναι καθόλου εύκολη, αλλά προς το παρόν δεν υπάρχει μέτρο του Μνημονίου που να στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα της ελληνι- κής αστικής τάξης. Ο ελληνικός «αδύναμος κρίκος» δέχεται τη συ- ντριπτική πίεση όχι μόνο της ελληνικής αστικής τάξης αλλά του διε- θνούς συστήματος, δηλαδή του συστήματος ως παγκόσμιου όλου, δηλαδή του ιμπεριαλισμού. Αυτό σημαίνει ότι ο αγώνας είναι από τη φύση του ταξικός και διεθνιστικός. Είναι αγώνας τόσο ενάντια στον ελληνικό καπιταλισμό όσο και ενάντια στην Ε.Ε. του κεφαλαί- ου και το διεθνές σύστημα. Η κυρίαρχη πατριωτική παράδοση της Αριστεράς κινδυνεύει να τον ακυρώσει και στα δύο αυτά ουσιώδη χαρακτηριστικά του. Υπερβάλλει ως προς τις ευθύνες του ευρώ για την κρίση, θεωρεί ότι έχουμε «ξένη κατοχή» και διαλύει την πά- λη των τάξεων μέσα σε ένα πατριωτικό πρόταγμα αναδίπλωσης στα «εθνικά εργαλεία οικονομικής πολιτικής».

Από την άλλη, ο «αριστερός ευρωπαϊσμός» παραπέμπει σε έναν αριστερό κοσμοπολιτισμό χωρίς διεθνισμό και στο μεταφυσικό σχέ- διο του ευρωπαϊκού συγχρονισμού των κινημάτων και σε ένα ητ- τοπαθές πολιτικό σχέδιο «μακροχρόνιου αγώνα». Αμφότεροι θεω- ρούν άκαιρο το σοσιαλιστικό σχέδιο, συμφωνούν στο στάδιο της «παραγωγικής ανασυγκρότησης της οικονομίας» (με ή χωρίς έξο- δο από το ευρώ) και τελικά μετατρέπουν το ευρώ σε απόλυτο όριο της στρατηγικής της Αριστεράς. Αν η Αριστερά ακολουθήσει το δρόμο τους, είτε θα συνθηκολογήσει νωρίς είτε θα ζήσει νέες Βάρ- κικες και νέες «τιμημένες» ήττες. Αντίθετα, ο ταξικός, διεθνιστικός και σοσιαλιστικός προσανατολισμός είναι προϋπόθεση για τη νι- κηφόρα αναμέτρηση με το σύστημα. Το σπάσιμο του εθνικού «αδύ-

ναμου κρίκου» και το ξεδίπλωμα μιας διεθνοιστικής δυναμικής σε όλη την Ευρώπη -και όχι μόνο- δεν αντιφάσκουν, όπως μας δείχνουν οι αραβικές επαναστάσεις.

8. Αραβική «άνοιξη των λαών» = η επανάσταση εκτός από αναγκαία είναι και εφικτή

Το κύμα των επαναστάσεων στη βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή καταρρίπτει πολλούς μύθους του συστήματος και ξεθάβει πολλές αλήθειες της επαναστατικής στρατηγικής. Αποδεικνύει ότι η επανάσταση είναι εφικτή ακόμη και αν αντιμετωπίζει σιδερόφρακτους αντιπάλους. Αποδεικνύει ότι το σπάσιμο αδύναμων κρίκων μπορεί να μεταδώσει ακαριαία τη φωτιά σε ευρύτερες ζώνες του συστήματος – και μόνο έτσι δικαιώνεται και βαθαίνει. Αποδεικνύει ότι οι πατριωτικές, εθνικές και θρησκευτικές μορφές δεν μπορούν πλέον ούτε να εκφράσουν ούτε να δαμάσουν το περιεχόμενο της σύγκρουσης, που έχει αντικείμενο την ταξική εκμετάλλευση και την κρατική καταπίεση – κι αυτό στην Αφρική, πόσο μάλλον στην Ευρώπη και τον αναπτυσσόμενο κόσμο. Υπογραμμίζει τη διπλή χρεοκοπία: τόσο των καπιταλιστικών θεωριών του «τέλους της Ιστορίας» όσο και του ρεφορμισμού σαν στρατηγικής. Επαληθεύει βασικά μοτίβα της επαναστατικής στρατηγικής: Ότι το σύστημα δεν ανατρέπεται χωρίς μαζική επαναστατική βία και συντριβή των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους. Ότι η επανάσταση δεν είναι γραμμική «προέκταση» της ταξικής πάλης, αλλά άλμα, ασυνέχεια, ρωγμή στον ιστορικό χρόνο. Ότι η επαναστατημένη μαζική πρωτοπορία χρειάζεται πολιτοφυλακές αλλά και τα δικά της πολιτικά όργανα (αντι)εξουσίας. Ότι για να είναι νικηφόρα και για να επιβληθεί το κοινωνικά χειραφετητικό της περιεχόμενο, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ύπαρξη μαζικού επαναστατικού σοσιαλιστικού κόμματος. Στις αραβικές επαναστάσεις κάποια από αυτά επαληθεύτηκαν θετικά και κάποια αρνητικά.

Το προφανές συμπέρασμα ότι είμαστε πια σε εποχή κρίσης, εξεγέρσεων και επαναστάσεων σημαίνει ιστορικά καθήκοντα για την Επαναστατική Αριστερά: η επικαιροποίηση της επαναστατικής στρατηγικής και η οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος δεν μπορεί πλέον να είναι υπόθεση του μακρινού μέλλοντος. Δεν μπορούμε να φυτοζωούμε στην ασφάλεια των μικρών οργανώσεων – ομίλων χαιρετίζοντας τις επαναστάσεις που κάνουν οι πληθείοι «αλλού». Τώρα ισχύει περισσότερο από ποτέ το «όλοι οι επαναστάτες διεθνοιστές σε μία οργάνωση»!

9. Το σύστημα ανυποχώρητο = να οργανώσουμε την εξέγερση

Τα χαρακτηριστικά της αντιπαράθεσης στην εποχή της κρίσης και του Μνημονίου καταρρίπτουν όλες τις αυταπάτες ότι μπορεί οι επιμέρους αγώνες από μόνοι τους ή ο οικονομικός αγώνας εν γένει μπορούν να φέρουν αποτέλεσμα. Το συμπέρασμα είναι σαφές: για να κερδηθεί ακόμη και το παραμικρό, θα πρέπει το σύστημα να κινδυνεύσει να χάσει τα πάντα. Και με άλλα λόγια: για να νικήσουμε πρέπει να οργανώσουμε την εξέγερση. Δεν θα την «κηρύξουμε» αυθαίρετα εμείς, αλλά το πολιτικό μας σχέδιο πρέπει να προετοιμάζει τους όρους ώστε να είναι νικηφόρα.

10. Απεργία πείνας των 300 = στους «μειοψηφικούς» αγώνες αποδεικνύεται το αξιόμαχο της Αριστεράς

Η απεργία πείνας των «300» μεταναστών είναι ένα μεγάλο πολιτικό σχολείο για όλη την Αριστερά. Πόσο «μειοψηφικό» μπορεί να είναι το ζήτημα ότι 1 εκατομμύριο μετανάστες, ο μαζικός - εξαθλι-

μένος πυρήνας της ελληνικής εργατικής τάξης, ζει σε συνθήκες κοινωνικού και πολιτικού απαρτχάιντ; Πόσο «δευτερεύον» είναι το ζήτημα ότι όλη η ταξική διαστρωμάτωση στην ελληνική κοινωνία στηρίζεται σε αυτό το πρώτο «σκαλί» των εργαζομένων χωρίς χαρτιά και δικαιώματα; Πόσο «άκαιρος» είναι ο αγώνας αυτών των ανθρώπων, όταν μέσα στην κρίση αυτή η βάση της ταξικής διαστρωμάτωσης συμπιέζεται στα όρια της δουλειάς;

Και τελικά πόση βάση έχει η αυταπάτη της Αριστεράς ότι μπορεί να αγνοεί χωρίς κόστος αυτή την «ταξική βόμβα» με την αυταπάτη ότι ασχολείται με πιο «μαζικά» και «επικαιρα» ζητήματα; «Να μην προκαλούμε» τα ρατσιστικά αισθήματα (προφανώς γιατί έχουν αποκτήσει μαζική επιρροή – αλλιώς γιατί να τα φοβόμαστε;), να αφήσουμε τους μετανάστες σε κατάσταση δουλειάς (μέχρι να τελειώσει η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού;) και να καταριόμαστε την «ατυχία» που ξέσπασε αυτός ο αγώνας «παρά τη θέλησή μας», αυτές είναι αντιδράσεις μιας Αριστεράς που έχει ήδη ηττηθεί και δεν το ξέρει. Η Αριστερά δεν θα χτίσει «χαρακτήρα» και προϋποθέσεις νίκης παρά μόνο αν είναι καταρχήν αξιόμαχη σε «οριακούς» αγώνες.

11. Μνημόνιο = διαχείριση χρεοκοπίας

Όσα γίνονται το τελευταίο διάστημα, αποκαλύπτουν κάτι που ξέραμε από την αρχή αλλά τώρα γίνεται κοινή συνείδηση. Ότι δηλαδή το Μνημόνιο είναι ο καταστατικός χάρτης της διαχείρισης της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού. Η ώρα που αυτή η χρεοκοπία, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα «εκδηλωθεί» πλησιάζει γοργά. Όχι μόνο το ελληνικό Δημόσιο αλλά και οι ελληνικές τράπεζες είναι στην πραγματικότητα χρεοκοπημένες: ζουν με τα 95 δις. ευρώ ρευστότητα της ΕΚΤ, που την άντλησαν υποθηκεύοντας κρατικά ομόλογα 130 δις. ευρώ, από τα οποία πάνω από τα μισά τους τα έδωσε το Δημόσιο με τη μορφή εγγυήσεων. Την ίδια ώρα τα μη εξυμνητούμενα δάνεια θα ξεπεράσουν σύντομα τα 40 δις. ευρώ, ενώ 30 δις. ευρώ ήταν η απώλεια καταθέσεων στο εξωτερικό. Η κυβέρνηση προετοιμάζεται για τις εξελίξεις. Τα «δώρα» που περιμένε από τις συνόδους κορυφής δεν έρχονται. Αντίθετα, έρχεται το 4ο Μνημόνιο, μέτρα 19 δις. ευρώ για την τετραετία 2012-2015 και αποκρατικοποιήσεις 50 δις. ευρώ!

Δεν είμαστε σ' αυτούς που πιστεύουν ότι όλα αυτά θα γίνουν χωρίς μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές αναμετρήσεις. Η κυβέρνηση δεν θα αντέξει για πολύ ακόμη να κυβερνάει τον «Τιτανικό» της ελληνικής κρίσης. Τα κινήματα της τελευταίας περιόδου («Δεν πληρώνω», συγκοινωνίες, γιατροί, Κερατά κ.λπ.) προδιαγράφουν διαδικασίες κοινωνικής αποστοίχισης και δυσαρέσκειας που τείνουν να μετατραπούν σε ενεργή αντίδραση. Η πολεμική κραυγή που θα συγκροτήσει έναν νικηφόρο στρατό είναι μία: **Δεν χρωστάμε – δεν πληρώνουμε!** Στάση πληρωμών τώρα! Εθνικοποίηση των τραπεζών, των ΔΕΚΟ και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, υπό εργατικό και κοινωνικό έλεγχο! **Στην κρίση του καπιταλισμού, μοναδικό αντίδοτο ο σοσιαλισμός!**

Γιατί τίποτε δεν είναι πιο ισχυρό από μια ιδέα που έχει έρθει ο καιρός της!

23 Φεβρουαρίου 2011 - γενική απεργία

KOKKINO